

[Hanne Reintoft.]

fagbevægelse også ud i samme mobilisering, for at lønnen ikke helt skal undergraves og helt miste sin reelle værdi.

Det er selvfølgelig ikke folketingets uvedkommende, om det stigende offentlige forbrug tages fra produktivitetsstigningen eller kapitalisternes formue og profit. Men det kan aldrig være folketingets opgave at gennemføre en lovfunktion for en indkomststigning, der svarer til produktionsstigningen. Man kan filosofere og vrøvle, og det gør man, så meget man vil, om en sådan funktion og opstille de mærkværdigste sammenligninger mellem antal offentligt ansatte, arbejdere og funktionærer, studerende og pensionister, landmænd, industriarbejdere og detailhandlere og grossister og banker og spekulanter; og jeg ved ikke hvad, som man står og gør, når man diskuterer økonomi herinde. Det afgørende problem er stadig væk forholdet mellem løn, pris og profit.

Gang på gang har jeg nævnt, uden at det er blevet modsagt af ét eneste folketingsmedlem eller bestridt i én eneste avis — det ville også være forkert, for det er sandt — at arbejdernes forbrugsefterspørgsel steg med 37 pct. fra 1960 til 1969, mens de øvrige erhvervsaktive grupper forbrugsefterspørgsel steg med 58 pct. Det skulle være indlysende, hvis man altså ikke vil føre direkte lønmodtagerfjendtlig politik, at en retfærdig finanspolitik må rette denne skævhed i fordelingen af befolkningens købekraft op, og det gøres selvfølgelig lettest ved en hårdere beskatning af de erhvervsaktive grupper, der er i stand til at sætte deres forbrugsefterspørgsel op på arbejdernes bekostning.

Jeg har også uimodsagt nævnt, hvorledes værdistigningerne på faste ejendomme bliver belånt og fra 1965 til 1970 skabte en ekstra forbrugsefterspørgsel på 12 milliarder kr. Det er i hovedsagen disse penge, der giver det kæmpestore betalingsunderskud på 11,1 milliard kr. i samme periode, fordi det er penge, der pumpes ud som købekraft, uden at der er nogen som helst produktion

bag dem. Når regeringen fastholder, at man vil forringe befolkningens købekraft med samme procent uden hensyn til indkomst eller formue, må vi ustandselig protestere og få befolkningen til at protestere aktivt mod denne uretfærdige fordeling af skattebyrderne.

Vi må også protestere imod, at regeringen forringer befolkningens købekraft med 6,3 milliarder kr. for blot at skabe et tilsvarende stort kasseoverskud. Økonomiministeren og den forhenværende finansminister har ikke hidtil villet indrømme, at kasseoverskuddet faktisk bliver på 6,3 milliarder kr. og ikke, som regeringen har påstået, 3,5. Men jeg så da, at forhenværende finansminister Grünbaum i et interview i Ekstra Bladet gav udtryk for, at også han mente, at kasseoverskuddet ville komme op på 6-7 milliarder kr. Vi har kunnet bevise det med tørre tal hele tiden, men det ville være nyttigt, om den nye finansminister ville give til kende, om han havde lidt større regneevner end den forhenværende, så vi fik rettet eventuelle misforståelser, og decideret indrømmede over for befolkningen, at det, man gør, er at opkræve et kasseoverskud på 6,3 milliarder kr., dvs. 1.500 kr. fra hvert menneske herhjemme.

Det er ikke spor morsomt for en arbejderfamilie at skulle undvære et så stort beløb for at samle sammen til et kasseoverskud, som alligevel ikke fjerner den evindelige jammerklage om vores dårlige betalingsbalance og vores valutaunderskud.

Det kan slet ikke forsvares uden nogen som helst begrundelse eller uden nogen som helst antydning af formålet. Det var jo egentlig ikke for meget forlangt, at man forklarede, hvad man egentlig ville bruge det dobbelte af, hvad man havde sagt man ville kræve op, til. Vi har ikke fået nogen som helst forklaring på, hvorfor man kræver så meget op. Men vi har nu fået en ny finansminister, og jeg vil bede ham om at begrunde kasseoverskuddets enormt oppustede størrelse på 6,3 milliarder kr.

Regeringens mange forskellige indgreb